

השלמות לשיחת ש"ב ויקרא

בס"ו, כלות הנפש באופן דנשמות בגופים דוקא:

ולהעיר, שענין זה מודגש ביום השבת – כי:

ענינו של יום השבת הוא העלי' דכל עניני העולם לקדושה¹, כמ"ש בה"קידוש" דליל שבת: "יום הששי (שכולל כל ששת ימי בראשית) ויכולו השמים והארץ וכל צבאם"², שמתעלים למעמד ומצד ד"ויכולו" מלשון כליון (כלות הנפש)³.

וביחד עם זה, המצוה דעונג שבת היא באכילה ושת' דוקא, סעודה⁴ גשמית, ולא רק סעודה אחת, אלא שלש סעודות⁵, ועד לסעודה רביעית במוצאי שבת, "ללוות את השבת .. כדרך שמלוין את המלך"⁶ (שנמצאים עדיין עם המלך, "שבת המלכה"⁷) – שזהו תוכן הענין דכלות הנפש ("ויכולו") באופן דנשמות בגופים דוקא (סעודה גשמית).

ועוד והוא העיקר – שמהסעודות דיום השבת, ומוצאי שבת, "סעודתא דדוד מלכא משיחא"⁸, זוכים תיכף ומיד להסעודה דליתן ושור הבר לעתיד לבוא⁹, שאף היא תהי' סעודה גשמית (כהכרעת תורת החסידות¹⁰ ע"פ שיטת הרמב"ן¹¹), סעודה גשמית כפשוטה, כפי שמבין ילד קטן¹².

שם, (והערה 69), מעמד ומצב של "נשיאות" (ר"ה) בכל השנה:

וענין זה מודגש בכל יום ויום – כי, ההתחלה דכל יום, שנעשית היסוד לכל היום כולו, היא, באמירת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך", שעיי' נעשה אצלו מעמד ומצב של "נשיאות"

(שמואל"א כ, ה ובמפרשים).

(5) שבת קיז, סע"ב.
 (6) שו"ע אדה"ז אר"ח ס"ש ס"ב.
 (7) שם סרס"ב ס"ד.
 (8) סידור הארז"ל במקומו. ועוד.
 (9) ראה ויק"ר פי"ג, ג.
 (10) ראה לקו"ת צו טו, ג. ובכ"מ.
 (11) בשער הגמול.

(12) להעיר מההדגשה המיוחדת על הבנת ילד קטן בחג הפסח (לעורר אותו לשאל הקושיות, ולענות עליהם ע"י הסברת עניני חג הפסח) שקשור עם הגאולה.

(1) ע"ד חולין שנעשו על טהרת הקודש, ובפרטיות יותר – טהרה למעשר, לתרומה, לקודש, ועד למי חטאת* (תגינה יח, ב).
 (2) בראשית ב, א.
 (3) ראה אוה"ת עה"פ.
 (4) ולהעיר, שבשבת ר"ח יש הדגשה מיוחדת בסעודה גם מצד ענינו של ראש חודש – כפי שמצינו בהפטורה דמחר חודש ע"ד סעודת ר"ח

* להעיר מהשייכות המיוחדת לפרשת החודש שבאה לאחרי פרשת פרה. שענינה הטהרה דמי חטאת.

(כיון שנרגש אצלו שכל מציאותו היא עי"ז שהקב"ה מחזיר לו נשמתו) במשך כל היום כולו.

ובפרטיות יותר – ה"ז מודגש גם בפרטי הענינים דברכות השחר ותפלת שחרית (לאחרי ובהמשך לאמירת "מודה אני"), ומהם: אמירת ברכת כהנים (לאחרי ובהמשך לברכת התורה)¹³ הקשורה עם נשיאת כפים; התחלת התפלה באמירת "מה¹⁴ טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל"¹⁵, שרומז למעמד ומצב דהגאולה (תכלית השלימות ד"נשיאות") – שלא מספיק המעמד ומצב ד"מה טובו אהליך יעקב", דירת עראי, בזמן ומקום הגלות, אלא צ"ל (ונעשה תיכף) מעמד ומצב של דירת קבע, "משכנותיך ישראל", שרומז ל"משכן העדות", ובאופן ד"משכן משכן, שני פעמים ("משכנותיך" לשון רבים), רמז למקדש שנתמשכן כו"¹⁶, השלימות דבית ראשון ובית שני שתהי' בבית המקדש השלישי. ובהמשך לזה באה ההודאה להקב"ה – "הודו לה' קראו בשמו גו"¹⁷ [וביום השבת מוסיפים המזמור ד"השמים מספרים וגו"¹⁸], עד לסיום וחותם התפלה באמירת "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"¹⁹ – בביהמ"ק השלישי.

בס"ט, ע"ד ההוספה בצדקה, "עשר בשביל שתתעשר":

ויש להוסיף ולהדגיש גם שייכותן של הנשים למצות הצדקה, ויתירה מזה, שבנתינת הצדקה דנשים יש מעלה יתירה לגבי נתינת הצדקה דאנשים, כדאיתא בגמרא²⁰ "איתתא שכיחא בביתא ויהבא ריפתא לעניי ומקרבא הנייתה".

ולהעיר, שמטעם זה (מעלת הצדקה דנשים) שותפו גם הנשים והבנות בההתוועדות המיוחדות [שהתקיימה ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, ונמשכה (בפרט חלוקת השליחות-מצוה לצדקה) ביום רביעי שבו ניתלו שני המאורות הגדולים] עבור ה"בעלי-צדקה", לעורר ולזרוז ע"ד ההוספה לצדקה ביתר שאת וביתר עוז.

בס"י, הערה 157, ההגנה דצדקה ע"ד התיבה שהגינה מהמבול:

ועוד והוא העיקר – לא רק ההגנה ממי המבול, אלא היציאה מהמבול, יציאה מהגלות אל הגאולה, לארץ ישראל, שבה לא הי' המבול²¹, ביחד עם

(17) דה"א טז, ח.

(18) תהלים יט, ב.

(19) שם קמ, יד.

(20) תענית כג, ב.

(21) פרדר"א פכ"ג. וראה זבחים קיג, ב.

(13) ראה לעיל הערה 58.

(14) בלק כד, ה.

(15) לאחרי ההקדמה דאמירת "הריני מקבל

עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך".

(16) פרש"י ר"פ פקודי.

"מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"²² במעמד ומצב של מכול, כמרומז במארז"ל²³ "עתידיים בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל", "בבל" דייקא, שמורה על הכלכול ד"מכול", ביחד עם העילוי שנעשה ע"י הפיכתו לקדושה, ע"ד ובדוגמת העילוי ד"תלמוד בבלי", "במחשכים הושיבני זה תלמודה של בבל"²⁴, שהלכה כבבלי דוקא.

בסי"א, השייכות דשבת לגאולה:

ויש להוסיף, שבוה מודגש גם שהגאולה נעשית מתוך מנוחה מכל הענינים המבלבלים, ופשיטא שלילת הענינים ד"חבלי משיח", כדברי רבותינו נשיאינו²⁵ שכבר יצאו י"ח "חבלי משיח" ע"י בכל הענינים הבלתי-רצויים שהיו במשך כל הדורות עד עתה באופן של "דיים והותר"... וכודאי שכל הענינים יהיו באופן של טוב וחסד הנראה והנגלה.

שם, השייכות דר"ח ניסן להגאולה:

ולהעיר שבר"ח ניסן (כבכל ר"ח) אומרים "הלל" – ע"ד ובדוגמת²⁶ אמירת ה"הלל" בחג הפסח (בט"ו ניסן), הן בליל הסדר, והן למחרתו בתפלת היום (כבכל יו"ט), שבוה מודגש הקשר והשייכות לענין הגאולה²⁷.

יב. כרגיל – יעלו מלמטה למעלה עתה אלו שהכינו משקה המשמח, ויכריזו ע"ד ההתוועדויות בקשר עם פעולותיהם בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד נעשית העלי' דכל בני' מלמטה למעלה, מן הגלות אל הגאולה, ביחד עם הבתי-כנסיות ובתי-מדרשות כו'.

ובהדגשה יתירה כשנמצאים בבית-הכנסת ובית-המדרש דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמש אף כאן עומד ומשמש"²⁸, להמשיך ולהשפיע ברכות לכל בני', ובמיוחד להלומדים תורתו ומקיימים מצוותיו (הוראותיו), בכל המצטרך להם, ולכל לראש בנוגע להגאולה האמיתית והשלימה, שתהי' באופן ש"יוסיף אדני' שנית ידו גו' ומאי הים"²⁹, ובאופן ש"ימלא שחוק פינו"³⁰ (כמרומז בכ' שמותיו של נשיא דורנו), תיכף ומיד ממש.

(27) ראה ברכות נו, א ובפרש"י: "הלל מצראה, הלל שאנו קורין בפסח .. אומרים אותו על גאולתן".

(28) סוטה יג, סע"ב.

(29) ישעי' יא, יא.

(30) תהלים קכו, ב.

(22) תניא רפ"ז.

(23) מגילה כט, א.

(24) סנהדרין כד, א.

(25) ראה שער התשובה לאדהאמ"צ ספ"ה.

(26) אבל לא ממש, כי, בחג הפסח (בימים

הראשונים) אומרים הלל שלם, ובר"ח אומרים רק חצי הלל (סידור אדה"ז לפני הלל. ועוד).

[לאחרי חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל. אח"כ התחיל לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

